

IE-registerperikelen bij merken, modellen en octrooien³

Bb 2022/57

Eén van de voordelen die registers voor merken, modellen en octrooien beogen te bieden is dat het voor derden na te gaan is (a) of er sprake is van een merkrecht, modelrecht of octrooi en (b) wie de rechthebbende is. Deze beoogde registerduidelijkheid dient echter niet verward te worden met registerzekerheid. Dat is ten eerste niet het geval omdat het feit dat sprake is van een ingeschreven merk, model of octrooi niet zegt dat dit merk, model of octrooi rechtsgeldig is. De inschrijving in het register beschermt een merk, model of octrooi niet tegen nietigheidsclaims. Van registerzekerheid is ook geen sprake omdat het feit dat iemand is ingeschreven in het register als rechthebbende of pandhouder niet betekent dat dat ook inderdaad het geval is. De beheerder van het register controleert enkel op een aantal formaliteiten maar is lijdelijk voor wat betreft de rechtsgeldigheid van een door iemand ingediende aanvraag of een ingeschreven overdracht of verpanding. Voor licenties leert de rechtspraak dat inschrijving niet steeds noodzakelijk is om die te kunnen tegenwerpen aan een derde, zoals een inbreukmaker. Maar geldt dat ook wanneer de licentie moet worden tegengeworpen aan de curator van de licentiegever?

Aan de hand van een aantal vraagpunten proberen wij helder te maken wat het register wel en niet duidelijk maakt en wat wijs beleid is bij het beheer van een IE-portefeuille.

1. Is de depositant/aanvrager rechthebbende?

Of degene die een merk-, model-, of octrooi heeft aangevraagd ook daadwerkelijk de rechthebbende is, wordt niet direct door het register bepaald. Merkenrechtelijk is dat nauwelijks alarmerend, omdat de enkele inschrijving van een merk het merkenrecht doet ontstaan en dat merkrecht aan de inschrijver toekent.⁴ Degene die in het register als eerste houder is ingeschreven wordt dus wel als de merkrechtelijke beschouwd. Voor het octrooi- en modelrecht ligt dat echter anders. Voor beide systemen geldt dat degene die een octrooi aanvraagt of een model deponereert in beginsel de rechthebbende is, maar bij deze beide systemen bestaat een correctiemechanisme. Octrooien dienen toe te komen aan – kort gezegd – de uitvinder of diens werkgever of rechtsopvolger en modellen aan de ontwerper of diens werkgever, opdrachtgever of rechtsopvolger. De in het register ingeschreven octrooihouder of modelrechtelijke

kan dan ook geconfronteerd worden met een opeisingsactie door de uitvinder of ontwerper of degene die zijn of haar rechten aan die uitvinder of ontwerper ontleend. Voor die opeisingsacties gelden wisselende vervaltermijnen van drie of vijf jaar, maar in geval van kwade trouw gelden die termijnen weer niet.

Kortom, het feit dat iemand een model- of octrooirecht heeft aangevraagd en als eerste rechthebbende in het register staat ingeschreven geeft slechts een indicatie dat die persoon de rechthebbende is, maar is niet beslissend. Dat betekent dat een potentiële koper, financier of licentiegever of iemand die zaken doet met de (rechts)persoon die het octrooi of modelrecht heeft aangevraagd er niet op kan vertrouwen dat die (rechts)persoon ook daadwerkelijk rechthebbende en beschikkingsbevoegd is. Nader onderzoek – ‘*due diligence*’ – kan dus geboden zijn. Dat geldt ook voor degene die van inbreuk op dat octrooi of modelrecht beticht wordt. Als degene die het octrooi of model handhaaft zijn recht niet rechtsgeldig aan de uitvinder of ontwerper kan ontleen, kan dat een bevrijdend niet-ontvankelijkheidsverweer opleveren. De inschrijving in het register levert echter wel een vermoeden op dat de ingeschreven partij rechthebbende is, zodat de bewijslast van het niet-ontvankelijkheidsverweer dus op de “beweerdelijke inbreukmaker” rust.

2. Nut van de inschrijving van een overdracht of verpanding?

Voor merken, modellen en octrooien geldt de regel dat de inschrijving van een overdracht of verpanding alleen maar nodig is voor de derdenwerking daarvan, maar niet voor de werking van die overdracht of verpanding tussen de koper en verkoper of pandgever en de financier.⁵

Betekent dit dat het niet nodig is om de registerinschrijvingen steeds bij te werken, zodat wat tussen de betrokken partijen geldt ook uit het register blijkt? Dat kan verleidelijk zijn, omdat het kosten uitspaart, die uiteraard oplopen naarmate meerdere inschrijvingen van merken, modellen en octrooien moeten worden aangepast. Wanneer daar ook nog de nodige ‘buitenlanden’ bij betrokken zijn, tellen al die relatief lage kosten toch op tot een aardig bedrag.

De koper die zich niet als nieuwe rechthebbende inschrijft of de pandhouder die het pandrecht niet inschrijft, moet er echter rekening mee houden dat een derde die het recht vervolgens van de ingeschreven rechthebbende koopt de eerdere overdracht of de eerdere verpanding in beginsel kan negeren, zodat het gezegde ‘*penny wise, pound foolish*’ hier op de loer ligt. Het feit dat mogelijk in een procedure toch nog een gunstig resultaat kan worden bereikt, maakt

1 Dick van Engelen is bijzonder hoogleraar Intellectuele Eigendom, Proces- en Transactiepraktijk aan de Universiteit Maastricht en advocaat bij Ventoux Advocaten te Utrecht.

2 Nelisa de Bruin is advocaat bij Ventoux Advocaten te Utrecht.

3 In dit artikel wordt niet nader ingegaan op het kwakersrecht, maar het behandelde geldt daarvoor in beginsel evenzeer.

4 Artikel 5 Merkenrichtlijn 2015, artikel 2.2. BVIE, artikel 6 UMeV.

5 De artikelen 2.33 en 3.27 BVIE voor respectievelijk merken en modellen en artikel 27(1) UMeV en artikel 33(2) GMoV en artikel 65(3) ROW 1995.

dat niet anders. Integendeel, alleen al de proceskosten garanderen de feitelijke juistheid van deze wijsheid.

3. Is de ingeschreven rechtsopvolger of pandhouder rechthebbende?

Als een overdracht of verpanding is ingeschreven in het register betekent dat niet dat de ingeschreven nieuwe rechthebbende of de ingeschreven pandhouder inderdaad eigenaar of pandhouder is. De beheerders van de verschillende registers controleren slechts wat formele punten, maar onderzoeken niet de rechtsgeldigheid van de overdracht of verpanding.

Dat betekent dus dat degene die zaken doet met een ingeschreven rechtsopvolgend rechthebbende of een ingeschreven pandhouder toch zal moeten nagaan of de overdracht of verpanding rechtsgeldig is. Indien er sprake is van meerdere opeenvolgende overdrachten of verpandingen geldt dat voor alle schakels in de rechtsopvolgingsketen. Naast degene die zaken doet met de ingeschreven rechthebbende of pandhouder is ook hier een van inbreuk betichtte derde een partij die zijn voordeel kan doen met nader onderzoek, aangezien ook hier een niet-ontvankelijkheidsverweer op de loer ligt. Rechtsopvolging kan plaatsvinden onder algemene titel, zoals een juridische fusie of splitsing, totstandkoming van een huwelijksgoederengemeenschap of vererving. In de praktijk gaat het vooral om overdrachten onder bijzondere titel, zoals een koopovereenkomst of schenking. Bij een overdracht onder bijzondere titel moet sprake zijn van (a) een rechtsgeldige titel, (b) een rechtsgeldige leveringshandeling en (c) verrichting daarvan door beschikkingsbevoegde persoon. Voor verpandingen geldt – mutatis mutandis – hetzelfde als voor een overdracht onder bijzondere titel. Om zekerheid te hebben dient een ingeschreven overdracht onder algemene of bijzondere titel of een ingeschreven pandrecht dus op rechtsgeldigheid gecontroleerd te worden.

Een veelvoorkomend manco bij overdracht of verpanding is dat de daarvoor vereiste titel – de verplichting om over te dragen of te verpanden – en de vervolgens vereiste levering – de feitelijke overdracht of verpanding bij akte – nogal eens haperen. Het zal niet de eerste keer zijn dat een overeenkomst wel bepaalt dat (A) aan (B) “zal overdragen”, maar dat de magische woorden “en draagt hierbij over” blijken te ontbreken. In dat geval is er geen rechtsgeldige overdracht, omdat er wel sprake is van een titel maar niet van een levering. Het omgekeerde komt ook voor, maar is minder dramatisch omdat de titel formeel niet schriftelijk hoeft te zijn vastgelegd. Een tweede, veel voorkomend manco is dat onduidelijk is wat nu precies verkocht is en overgedragen dient te worden. In dat geval wordt gezondigd tegen het voorschrift van artikel 3:84(2) BW dat het goed bij de titel “met voldoende bepaaldheid omschreven” dient te zijn.⁶ Hoewel de titel formeel niet schriftelijk hoeft te zijn vastgelegd, is het dus wel handig als op papier staat (a) “dat” en (b) “wat”

er overgedragen dient te worden en dat uit dat papier ook blijkt (c) “dat” en (d) “wat” er vervolgens overgedragen is. Allemaal geen ‘rocket science’, maar ‘the devil is in the detail’ en kan door een deugdelijk boekenonderzoek achterhaald worden en mogelijk ook nog worden uitgebannen. Voor verpanding geldt dit alles evenzeer. Dat betreft ook in beide gevallen de vraag of degene die heeft getekend wel beschikkingsbevoegd was. De beschikkingsbevoegdheidseis brengt met zich dat sprake moet zijn van een bevoegdelijk vertegenwoordigde rechtspersoon – of een rechtsgeldige volmacht voor een natuurlijke persoon, als die niet zelf tekent – en dat de rechthebbende ten tijde van de titel of levering niet onbevoegd is vanwege een faillissement, surseance van betaling of schuldsanering.

Kortom, in geval van een overdracht of verpanding van een merk, model of octrooi valt er buiten het register om het nodige te verifiëren voordat geconcludeerd kan worden dat de zich als de nieuwe rechthebbende of pandhouder presenterende partij inderdaad rechthebbende is.

4. Welk nationaal recht is van toepassing?

Als de rechtsgeldigheid van een overdracht of verpanding geverifieerd dient te worden, rijst de vraag welk recht daarop van toepassing is.

Het antwoord op die vraag is voor Benelux en Europese merken en modellen enigszins overzichtelijk. Artikel 4.8bis(1) BVIE bepaalt dat dit het recht is van het Benelux-land waar, volgens het register, de houder van het merk of model op de aanvraagdatum van de inschrijving zijn woonplaats of zetel had, dan wel een vestiging had. Leidt dit niet naar een Benelux-land dan is Nederlands recht het toepasselijke recht.⁷ Het ijkmoment is steeds de aanvraagdatum, zodat het op een Benelux merk of model toepasselijke nationale vermogensrecht een statisch gegeven is. Voor Uniemerken en Gemeenschapsmodellen gelden vergelijkbare regimes.⁸ Mocht die analyse niet uitkomen bij het recht van een EU-lidstaat, dan is Spaans recht – het recht van het land van het Europees merken- en modellenbureau – van toepassing. Anders dan in het Benelux-systeem is het ijkmoment steeds het moment van de betreffende vermogensrechtelijke handeling, zodat het op een overdracht van een EU merk of model toepasselijke nationale vermogensrecht een dynamisch gegeven is. Voor octrooien ligt het gecompliceerder omdat artikel 74 van het Europees Octrooiverdrag (“EOV”) leert dat een Europese octrooiaanvraag vermogensrechtelijk onderworpen is aan het nationale recht van de landen waarvoor de aanvraag is ingediend.⁹ Voor het vervolgens verleende Europese octrooi, dat gezien kan worden als een bundel nationale octrooien, geldt dat in beginsel evenzeer. Dat kan dus voor een Europees octrooi het recht zijn van meer dan dertig landen en als de octrooihouder ook nog bijvoorbeeld Amerikaanse en Japanse octrooien heeft, dan zal duidelijk zijn dat er sprake is van een indrukwekkende internationaal

6 Zie: daarover: Van Engelen, ‘De onbepaaldheid van het bepaaldheidsvereiste: ING v de curator c.s. en Lira v Ziggo c.s. in perspectief geplaatst’, AA 2021, p. 284-291.

7 Artikel 4.8bis(2) BVIE.

8 Artikel 19 UMeV en artikel 27 GMeV.

9 Artikel 74 EO.V.

privaatrechtelijke legpuzzel. Ook hier ligt dus het nodige huiswerk en bedriegt de schijn van registerduidelijkheid.

5. Hoe zit het met merken en modellen waarop auteursrecht rust?

Modellen – industriële vormgeving – kunnen ook auteursrechtelijk beschermde werken zijn. Dat geldt ook voor met name beeldmerken en logo's. Het Benelux-modelrecht kent specifieke bepalingen voor modellen die ook auteursrechtelijk beschermd zijn.¹⁰ Dat is het goede nieuws. Het minder goede nieuws is dat het regime nogal fijnmazig is. Kort gezegd geldt dat het auteursrecht op een Benelux-modelrecht vermoed wordt toe te komen aan de ingeschreven modelhouder en dat bij een overdracht van het auteursrecht of van het modelrecht in beginsel ook het andere recht overgedragen wordt. Voor Benelux-merken zijn er geen bepalingen voor samenloop tussen merkrecht en auteursrecht en voor Gemeenschapsmodelrechten en Uniemerken evenmin. Dat betekent dat er dus rekening mee gehouden dient te worden dat een ingeschreven merkrecht of een Gemeenschapsmodelrecht inbreukmakend zou kunnen zijn op het op dat merk of model rustende auteursrecht van de ontwerper. Omdat techniek en inventieve technische inzichten niet auteursrechtelijk beschermbaar zijn, speelt het samenloopprobleem in beginsel niet bij octrooien.

6. Inschrijven van licenties?

Ook voor de licentie geldt de regel dat inschrijving vereist is om deze aan een derde te kunnen tegenwerpen. De wet- en verdragsteksten zijn helder en de conclusie dat een niet-ingeschreven licentie dus niet aan een derde kan worden tegengeworpen ligt dan ook voor de hand. Opmerkelijk is dat de rechtspraak dit inschrijvingsvereiste echter – gedeeltelijk – weginterpreteert. Zowel het Benelux-Gerechtshof als het Europese Hof van Justitie leert dat een niet-ingeschreven licentienemer kan optreden tegen een inbreukmaker, wanneer deze inbreukmaker buiten het register van het bestaan van de licentie weet.¹¹ Deze rechtspraak betreft merken en modellen, maar lijkt op zich voor octrooien evenzeer te kunnen gelden. Het Hof van Justitie leert echter dat niet alle derden gelijk zijn. Terwijl het Hof de inschrijvingseis weginterpreteert voor een inbreukmaker, stelt het Hof vervolgens voorop dat die eis met name bedoeld is voor rechtsopvolgers van de rechthebbende. Het inschrijvingsvereiste geldt in beginsel wel voor rechtsopvolgers van de IE-rechthebbende, tenzij (a) een rechtsopvolger op het moment van rechtsopvolging bekend was met een verleende, maar niet ingeschreven, licentie of (b) wanneer er sprake is van overdracht van een onderneming of rechtsopvolging onder

algemene titel.¹² Dit inschrijvingsvereiste voor het kunnen tegenwerpen van een licentie jegens rechtsopvolgers is intrigerend, omdat vervolgens onduidelijk is wat die derdenwerking dan inhoudt. Onduidelijk is met name of een rechtsopvolgend rechthebbende aan wie de licentie kan worden tegengeworpen dan ook van rechtswege partij bij die licentieovereenkomst wordt en dus recht heeft op bijvoorbeeld royalty's. Bij gebreke van rechtspraak blijft het vooralsnog gissen wat hier rechtens heeft te gelden. Wel is duidelijk dat de rechtsopvolger het bestaan van de ingeschreven licentie niet kan negeren. Met name een licentienemer, voor wie het zich kunnen beroepen op de licentie van levensbelang is voor diens bedrijfsvoering, doet er dus verstandig aan om die licentie in te schrijven in het register, om niet het risico te lopen geen rechtsbescherming te genieten wanneer het IE-recht zonder licenties mocht worden overdragen.

Die inschrijving is met name ook van belang tegenover de curator van een gefailleerde licentiegever. Sinds het *Credit Suisse*-arrest van de Hoge Raad van 2018¹³ weten we dat de curator van de licentiegever licentieverplichtingen dient te respecteren en alleen gebruik kan maken van een eventueel in de licentie zelf voorziene mogelijkheid tot beëindiging in geval van faillissement. De Hoge Raad liet zich in die zaak echter niet uit over de vraag hoe het zit als het een licentie betreft onder een ingeschreven IE-recht. Een prudente licentienemer die aan risicominimalisering doet, doet er dus verstandig aan om belangrijke licenties in de betreffende registers in te schrijven om nadere discussies en kostbare procedures te voorkomen. Diezelfde prudente licentienemer waakt er trouwens ook voor dat de licentie geen bepaling bevat die voorziet in de mogelijkheid van beëindiging van de licentie vanwege het enkele feit van een faillissement van de licentiegever, zoals het *Credit Suisse*-arrest leert.

Indien de licentie voorziet in uitbreiding van de gelicentieerde merken, modellen of octrooien tijdens de duur van die licentie, vallen die uitbreidingen ook na faillissement onder de licentie wanneer die uitbreiding tenminste een automatisme is en niet afhankelijk is van het uitoefenen van een optie.

In het ook in 2018 gewezen *Curatoren*-arrest¹⁴ leert de Hoge Raad vervolgens dat de curator die in strijd met de *Credit Suisse*-leer een licentieverplichting niet nakomt niet alleen een boedelschuld creëert, maar ook in beginsel een persoonlijke aansprakelijkheid over zichzelf afroept, met name wanneer de curator een persoonlijk verwijt gemaakt kan worden. Deze beide arresten zijn goed nieuws voor licentienemers, maar om de daardoor gecreëerde rechtszekerheid optimaal te kunnen benutten doet die licentienemer er verstandig aan om niet te vergeten zijn licentie in te schrijven om niet alsnog met lege handen achter te blijven bij een faillissement van zijn licentiegever.

10 Artikel 3.28 en 3.29 BVIE. Zie daarover nader: Van Engelen, *IE-Goederenrecht*, 2020, nr. 3.5.2(b)(v) en nr. 3.5.10(b)(i) en (ii); Geerts, T&C IE, 2021, artikel 3.29 BVIE, aant. 1

11 BenGH 28 februari 2003, *Dreentegel*, NJ 2003/284, IEPT20030228 en HvJ EU, 4 februari 2016, *Hassan v Breiding*, ECLI:EU:C:2016:71; *IER* 2016/32, p. 229, m.nt. FE; AA 2016, nr. 758, m.nt. Van Engelen en HvJ EU 22 juni 2016, *Thomas Philipps v Grune Welle*, ECLI:EU:C:2016:468, *IER* 2016/53, m.nt. Eijssvogels, AA 2016, p. 758, m.nt. van Engelen.

12 Artikel 27 UMeV en artikel 33 GMoV.

13 HR 23 maart 2018, ECLI:NL:HR:2018:424, NJ 2018/290, m.nt. Verstijlen, AA 2018, p. 720, m.nt. Wibier IEPT20180323. Zie daarover ook: Van Engelen, *IE-Goederenrecht*, 2020/ 9.2.1. en Van Engelen, 'De Hoge Raad schijnt zijn licht op de positie van de licentie bij faillissement', AA 2019, p. 361-370.

14 HR 9 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2067, NJ 2018/464, m.nt. Verstijlen, AA 2019, m.nt. Wibier, IEPT20180323. Zie daarover ook vorige noot.

7. Inschrijven pandrechten

Het inschrijvingsvereiste geldt evenzeer voor het kunnen tegenwerpen van een pandrecht. Het spreekt voor zich dat dit inschrijvingsvereiste de pandhouder bescherming beoogt te bieden tegen rechtsopvolgende kopers of latere pandhouders. Ook bij het pandrecht rijst de vraag of het tegen derden kan worden ingeroepen ingeval een derde buiten het register om weet heeft van het pandrecht. Het antwoord op die vraag lijkt wellicht eerder ten nadele van de pandhouder uit te vallen. Een pandhouder gebruikt een IE-recht als verhaalsobject¹⁵ en niet als onderdeel van diens bedrijfsvoering zoals een licentienemer, waardoor de pandhouder een andersoortig belang heeft dan een licentienemer. Een andersoortige waardering van het inschrijvingsvereiste is om die reden wellicht gerechtvaardigd.

De vraag of bij een verpand merk-, model- of octrooirecht een curator van de gefailleerde rechthebbende of een beslaglegger als een derde in de zin van deze inschrijvingsvereisten dient te worden aangemerkt behoeft wellicht weer een eigen waardering. Onder meer Struycken en *Path* menen dat onder een derde slechts een verkrijger van een goederenrechtelijk recht verstaan dient te worden – zoals een koper of pandhouder – maar dat een curator en beslaglegger in deze context niet als derden kwalificeren.¹⁶ Dat standpunt lijkt me gerechtvaardigd.¹⁷ Indien een curator of beslaglegger alleen een ingeschreven pandrecht behoeft te respecteren zouden de schuldeisers een verhaalsmogelijkheid krijgen op een recht dat in die vorm geen onderdeel meer is van het vermogen van de pandgevende IE-rechthebbende. Een pandrecht heeft tegen de IE-rechthebbende zelf rechtskracht door de enkele vestiging daarvan bij akte, zonder dat inschrijving vereist is. Dat zo zijnde, is niet goed te plaatsen dat een beslaglegger of curator die de verkoop van dat verpande IE-recht als vermogensbestanddeel van de schuldenaar kan afdwingen bij de verkoop van dat IE-recht – anders dan de schuldenaar zelf – dat rechtsgeldig daarop gevestigde pandrecht niet zou hoeven te respecteren en dus over een ander – namelijk niet met een pandrecht belast – IE-recht zou kunnen beschikken dan de rechthebbende zelf. Artikel 23 van de Faillissementswet (“Fw”) leert ook dat de schuldenaar door de faillietverklaring “*de beschikking en het beheer over zijn tot het faillissement behorend vermogen*” verliest en artikel 68 Fw wijst de curator aan als degene die “*is belast met het beheer en de vereffening van de failliete boedel*”. Een faillissement tast dus de beschikkingsbevoegdheid van de gefailleerde over zijn vermogen aan,¹⁸ maar daardoor verandert de inhoud of omvang van dat vermogen en de daartoe behorende vermogensrechten niet. De omstandigheid dat de curator in plaats van de rechthebbende beschikkingsbevoegd wordt, laat dus onverlet dat niet-ingeschreven rechten van derden die aan de rechthebbende kunnen worden tegengeworpen ook tegenover diens

vermogensbeheerder – de curator – dienen te kunnen worden tegengeworpen. Dat was ook het oordeel van de Rotterdamse voorzieningenrechter in diens vonnis van 19 november 2019 waar het ging om niet-ingeschreven pandrechten op Uniemerken en octrooien.¹⁹ Het mag duidelijk zijn dat deze problematiek mooie goederenrechtelijke breinbrekers oplevert. Er valt immers ook veel te zeggen voor het belang van (de gezamenlijke) schuldeisers, die er bij de beoordeling van de kredietwaardigheid van hun debiteur vanuit mochten gaan dat er geen sprake was van verpande IE-rechten en vervolgens van een koude kermis thuiskomen als zij moeten ervaren dat zij een niet-ingeschreven pandhouder, die als een duveltje uit een doosje opduikt, voor moeten laten gaan. Een rechterlijk oordeel van de hoogste Benelux- of EU-rechter wordt voorlopig echter node gemist. Een verstandige pandhouder laat het allemaal niet zover komen en zorgt ervoor dat zijn pandrechten zijn ingeschreven, zodat hij deze problematiek en de bijbehorende proceskosten aan zich voorbij kan laten gaan.

8. Wie (in)schrijft die blijft!

De les is wat ons betreft dat inschrijving van een overdracht, verpanding of licentie weliswaar in veel gevallen niet noodzakelijk is voor het beoogde rechtsgevolg tegenover iedere mogelijke derde, maar dat het zonder meer nuttig en verstandig is om ervoor te zorgen dat het register zoveel mogelijk een duidelijk inzicht geeft in de vraag wie de rechthebbende is en welke derden aanspraken op het ingeschreven IE-recht kunnen laten gelden. ‘*Compliance*’ is in deze context een relatief geringe inspanning die een hoop juridische hersenkrakers overbodig maakt en met name (nodeloze) proceskosten en -risico’s simpelweg voorkomt. Verder is van belang dat het merendeel van onze bespiegelingen plaatsvinden binnen de context van het Nederlands vermogensrecht, terwijl een IE-portefeuille vrij eenvoudig IE-rechten in meerdere jurisdicties en registers omvat en deze vragen dus ook in grote mate door allerhande buitenlandse vermogensrechtelijke regimes beheerst worden. Adequaat kosten- en risicomanagement brengt dan temeer met zich dat men er verstandig aan doet om te zorgen dat de eigen rechtspositie zoveel mogelijk uit het register blijkt. Inschrijven dient dus het motto te zijn en de daaraan verbonden kosten zijn – afgezet tegen de procesrisico’s en -kosten – uiteindelijk ‘*peanuts*’.

15 Artikel 3:227 BW.

16 Struycken in: *Zekerhedenrecht in ontwikkeling, preadvies voor de KNB*, Den Haag, Sdu Uitgevers, 2009, p. 115). Evenzo: Spath, *NTBR* 2017, p. 153.

17 Zie: Van Engelen, *IE-Goederenrecht*, 2020/8.2.4(g).

18 *Asser/Bartels & Van Mierlo* 3-IV, 2013, nr. 285.

19 ECLI:NL:RBROT:2019:9240; IEPT20191119.